

24

Som slöt de menlösa i hulda brodersarmar ;
Som sjelf var barn en gång, och sjelf beskydda vill
De oskuldsfulla små, dem himmelen hör till.
Jag ville följa dig, då än, med upplyft öga,
Du visar för ditt barn det stjernbeströdda höga,
Den sköna solens guld och silfvermånens klot,
Än sänker det förtjust till blomman för din fot,
Den granna ängens bädd, den gula åkerns skördar,
Och lyfter det igen, och rörd och tacksam vördar
Den milde skaparen och fadern öfver allt,
Som detta, med en vink, från intet har befallt ;
Som föder siskans barn, klär liljorna i dalen,
Och hör, och ej försmår, sitt lof af näktergalen :
Dock hellre hör den suck, från goda menskor går,
Och räknar deras dar — och deras hufvudhår.
Från yppighetens sal, der yra lustar stoja,
Jag hellre gick med dig till denna låga koja,
Der du ger råd och tröst, hugsvalelse och bröd,
Åt sjuklingen i qval och uslingen i nöd :
Som, lik Elisabet af JESU moder helsad,
Är, vid din anblick re'n förlyckligad och frälsad,
Och stammar, under gråt, sin tack, — af dig ej hörd ;
"Gud ser oss!" hviskar du till barnet, tyst och rörd,
Och trycker ömt dess hand, och så med det försvinner,
Förrän välsignelsen ditt englahjerta hinner.
Hur gerna följde jag i dina helga spår,
Den lugna aftonstund, från verlden skild, du går
Förtroligt med ditt barn i promenadens lunder,
Och täljer, vis och god, den gode Gudens under
Till menskobarnens väl, och deras pröfningstid,
Vår verlds fåfänglighet och evighetens frid!
Och sist, med blödig själ, der uppå kyrkogården
Dig sätter, med din pant, på kullen under vården,
Invid ett åldrigt kors, som lutar på dess höjd,